

40 år siden menigheten ble til

De hadde ikke kirke, men holdt gudstjenestene i spisesalen på Oppsal skole. Kontorene var i vaskeriet i Vetlandsveien. Men det er ikke de kummerlige forholdene Oppsals første menighetsrådsleder husker best, men gleden over innsatsviljen blant de mange frivillige, oppslutningen i lokalmiljøet og over at Oppsal endelig var blitt egen menighet.

Det er ved årsskiftet 40 år siden menigheten ble til. Rolf Bentsen ble valgt inn i det første menighetsrådet og var rådets leder i menighetens første ti år. I dag bor han og kona Olga, som også var aktiv i menigheten i en årrekke, på Nordseter.

Oppsal tilhørte «mammut» menigheten Østre Aker med 50 - 60.000 innbyggere. Det var lang vei til kirken for de fleste, og det var ikke til å unngå at menighetstilhørigheten ikke alltid føltes like sterkt. Den største forandringen, var at vi fikk egne prester, og at menigheten nå kunne betjene beboerne i forbindelse med dåp, vigsel og begravelser, som det tidligere var Østre Aker som tok seg av, forteller Rolf Bentsen.

Tok imot på trappen

Men menighetsarbeid og kristenliv var langt fra ukjent på Oppsal før området formelt ble utskilt som selvstendig enhet i det kirkelige landskapet. Allerede da innflyttingen i blokkene på Oppsal tok til i 1954 / 55, stod det en prest på trappen og tok imot. Det var Jacob Sannerud, ansatt i Oslo Indremisjon, eller Kirkens Bymisjon, som det heter i dag.

Det ble etter hvert dannet samtalegrupper, søndagsskole ble startet opp, og på velhuset, der Oppsal samfunnshus ligger i dag, ble det holdt gudstjeneste og forskjellige slag kristelige møter.

Bentsen forteller at det nye menighetsrådet hadde som målsetting å komme i direkte kontakt med de mange som kom flyttende til Oppsal. Gjennom Obos fikk de greie på hvor og når folk skulle flytte inn. Stor var forbauselsen blant mange innflyttere når de oppdaget at kirkens menn og kvinner var de første som oppsøkte dem på sitt nye hjemsted.

Oppsøkte alle

Vi hadde flere storaksjoner, delte Oppsal opp i roder og oppsøkte hver eneste leilighet, minnes han. Et av flygebladene de delte ut hadde tittelen «Vi har ringt på Deres dør» og inneholdt en «spesiell invitasjon» til et møte i «interimkirken», det vil si Oppsal kirkes spisesal.

Et annet flygeblad var en velkomsthilsen til alle nyinnflyttede, og redegjorde for alle menighetens aktiviteter, fra gudstjenester til søndagsskole, tenåringskvelder, speider, menighetspleien, kirkeringer, foreninger for hedningsmisjon, bønnegrupper og menighetskor.

Menigheten var et sentralt samlingspunkt i lokalmiljøet, selv om den ikke hadde egen kirke, men holdt til i lånte lokaler. Julaften sanitet den Oppsal folket til gudstjeneste i skolegården på Oppsal skole, og 17. mai og St. Hans var det kirken som stod for de lokale arrangementene.

Det var en veldig oppløftende tid, skyter Olga Bentsen inn. Hun peker på at det var få andre tilbud, og at dette var en viktig grunn til den brede oppslutningen blant annet om søndagsskolen

Fire juletefester

Et år måtte vi holde fire juletefester etter hverandre samme dag for å få plass til alle barna. Da

søndagsskolen arrangerte utflukt til Maridalen, ble sju Sporveisbusser fylt opp til siste sete, forteller hun.